

Den žen

Natáčím: Má zavřené oči a mlčí,
jen jeho ruce vykonávají pohyb,
jímž přes smrt přehazuje plášť neviditelnosti,
což si žena sedící u lůžka vysvětlila tak,
že by otec rád ještě naposledy pohladil svou vnučku.

Vypadalo to, jako by malá Tereza obešla postel,
přítom ale obstoupila celý život jednoho muže.
Celých osmasedmdesát let v jejich nahé pravdě.

Nepociťoval před ní stud,
až po krk vězel ve vaně napuštěné mlhou,
spletené z kopřiv, divokých malin a jiného trní,
které bujelo za rodinným domem a vždycky mu pilo krev.

Otevírám dveře všech místností
a vhazuji ten plevel do váz,
z mých dlaní vlétá v ně naráz
a do tebe, dědo, elektrina radosti,

zpívala Terezka a převáděla člověka.

Natáčím: Má zavřené oči a mlčí,
uvědomuje si své ruce v pohybu,
jímž přes smrt přehazuje plášť neviditelnosti,
což nikdo z přítomných nechápe;
její šatník bývá natolik decentní, že podvazku ni sukně cíp.

Bavme se o módě!, RIP!.

vyjekla dívka do ticha.
Dospělí ztuhli. To bylo na zabití.

Natáčím ale dál, až teď počne pravé, kruté šílenství
miliónů pixelů vecpaných na prostor 16:9,
zítra ráno se matka vzbudí neodlíčená,
zítra ráno se její dcera prvně nalíčí.